

GÂNDUL

anonimului

ANUL II - NR. -- 15--

--15---IULIE---

2004-

GRATUIT©®

Membri fondatori:

Ion Mazere, Teodor Dobre.

Publicație a Cenacului „ANONIMUL”
a Gânditorilor Creatori Anoniimi

REDACTIA :

București, Strada Cara Anghel, nr. 8, bl. B9, sc.5, et. 4, ap.73, sect.6, cod: 76807 Tel :7450206; 4402392
e-mail: dobre_teodor@yahoo.com

DINCOLO DE PENSIONARE -final

Problema pensionarilor de care m-am ocupat prin articolele anterioare, de ceva timp, sub aspect economico-material și spiritual, se reflectă într-o multitudine de aspecte mai mult individuale, adesea contradictorii, care apar în nivelul lor de viață diferit: satisfăcuți-puțini, la nivelul minim de existență-destui, sub nivelul minim de existență-majocataea. O situație greu de digerat, care totuși persistă din „n” cauze...

La această stare discutabilă concură din plin și viața spirituală a acestora, slab organizată, domeniul în care s-ar putea face mai mult cu eforturi minime. O primă măsură poate fi organizarea de întuniri susținute, la date și în locuri anume, unde fiecare să-și poate etala experiența și să comunice pe diverse teme.

Cu această ocazie, puțin câte puțin, s-ar putea trezi din adormire

potențele neutilizate ale acestei mari mulțimi, de peste 6 milioane, de oameni neînregimentați, care prin reprezentanți cunoscuți și recunoscuți oficial să-și facă simțită ponderea socială, forța și voința pentru obținerea drepturilor în raport cu valoarea muncii înglobată în avuția națională, din care consumă nemăsurat destui fără o prestație adecvată.

Chiar menținerea pensionarilor într-o formă sau alta, în apropierea instituțiilor sau a întreprinderilor poate fi de folos unora și altora și să ar simți mai puțin înstrăinăți.

Să mai amintim că pe măsură ce anii trec, unii pensionari ruinați de boli cronice se zbat în mari nevoi, fără urmași, sau cu urmași ce nu le sunt de nici un folos, cum din păcate se mai întâmplă. În acest ultim caz, dezvoltarea mai susținută a caselor (căminelor) pentru bătrâni poate fi o soluție pentru cei în cauză și o alternativă pentru alții.

Aceste câteva ipoteze și altele, asupra cărora nu ne oprim acum, pot avea darul unui punct de sprijin pentru a susține pensionarul de sub incidenta neputinței, izolării și hazardului care îl pândește la tot pasul.

Dar cine să insiste pentru așa ceva?... Dacă nu pensionarii, organizați cu conducători, nimici alții nu vor face.

Deocamdată după stadiul în care ne aflăm totul îmi pare nebulos și nesigur. Astfel greutățile și neputința în care inconștienții navigăm fără scopuri precise, aruncă palide poduri de prietenii bazate pe puțină substanță economică și spirituală, unele reușite, altele efemere, dorurile

devin mai vibrante, iar sănătatea rămasă singura mângâiere.

Toți se simt amici aparent nediferențiați, găsesc ceva să-și spună și simt o adevărată voluptate să-și aerisească sufletul prin destăinuirii. Pentru că acolo în ungherele sufletești ale P. furnică gânduri ale unor dorințe abandonate undeva departe în timp ce capătă semnificații sugestive - Gesturi abia schițate, reflexii abia mărturisite reflectă naiv și condensat întregul complex al evenimentelor și stărilor ce încearcă cumplit pe fiecare pensionar. Asemănător capacitatea unei picături de rouă care îmbrățișează imensitatea cerului albastru, cu ale mohorățelor dimineți de toamnă târzie pentru noi.

Lumea aceasta a micilor și marilor contemplări privind viața dramatică a pensionarului pe care perspectiva timpului pentru mine le-a încremenit să mi le ofere nude, acum alcătuesc terenul fertil al trăirilor trecute și prezente pe care am început să le însăilez nu dezinteresat, ci cu dorul fierbinte să plonjez în acest spațiu social ostil nouă. Când paradoxal pensionarul prea des face apel la Doamne, Doamne, și cam atât, fixându-și privirea rugătoare în sus. Mă opresc aici să nu mă pierd întrând în spațiu sideral în care planează cu atâtă abilitate alți conrați, tratând multe din problemele amintite pe alte planuri.

Om trăi și om mai vedea, când și cum se va rezolva problema pensionarilor, într-un viitor tot mai limitat pentru noi.

ION MAZERE

OMUL ȘI VIATA CA TÂRÂM AL VISELOR

Viata, este visul etern al materiei de a fi făptură vie, ce a devenit în timp o realitate conștientă, cu puteri creaoare, control și autocontrol intelligent, ce poate palpa și sorbi realitatea prin toti porii, cu toate simțurile ei ascuțite la maxim, și inteligența trează, spre a se putea adapta și autodefini.

Acest vis, devenit și denumit Viață, este de fapt, cea mai deosebită formă de manifestare a materiei de când există ea, crește, se dezvoltă și se auto-intreține permanent, prin cele mai diferite mijloace și nebănuite cai. Deși viața este reprezentată de nenumărate vietăți, la ultimul nivel al lanțului trofic, suprema reprezentare a vietii se face prin om, unde el dă măsura dimensiunii visurilor, și unde tot el este răspunzător de faptele prin care visul devine realitate sau dispără, și ia sau nu cu el și viața care l-a creat. Adevărată viață omenească este de fapt Visul materiei devenit viață, care trăiește propriu-i vis (propria sa devenire), dar retrăiește și o permanentă visare, deci este un vis în alt vis, ce se împletește reciproc, se condiționează, se dezvoltă și pierde împreună.

De aceea visul a fost și este cea mai deosebită componentă a vietii și rămâne singurul prieten ce-i însoțește pașii pretutindeni, chiar și dincolo de tărâmul viselor.

lată cum „visul” materiei devenit viață reală, continuă să viseze; cu ochii închiși sau deschiși, cu speranța împlinirii viselor sau fără nici o speranță, cu un motiv sau fără nici unul, sau chiar pentru simplu motiv că este om și a visa este cel mai ușor lucru de făcut.

Când omului îi place și să viseze și să trăiască nu doar visând, visarea a cărei fațetă, este ruptă de realitatea uneori prea incitantă sau prea monotonă și plăcătisoare a vieții, aduce cu sine alte dorințe ce preferă o altă stare a visului, adică cea a trezirii la realitate, a nici unei stări de vis, a unei vieți fără visuri. Păi dacă visurile întrețin viața înseamnă că fără ele nu putem trăi. Însă atenție, mare atenție la ce facem cu ele, adică de fapt cu viața noastră.

Cât de frumoase sunt visele și câtă dezamăgire cuprinde trezirea la realitatea dureroasă a vieții, o știm cu toții. Dar totuși ce frumoase perle nasc gândurile! Aceste vise care ne țin uneori doar ele în viață prin simplu fapt că le avem, ar trebui să le ridicăm un moment, pentru a le proslăvi. Căci ele ne farmecă și ne ușurează existența, lor le datorăm totul, iar traiul prin ele devine nu cu mult, ci infinit mai bogat, chiar dacă nu toate visele devin și realități.

Sunt destui oameni cărora multe vise nu li s-au împlinit, și deși au trăit o viață grea, în sărăcie, lipsuri și zbateri de tot felul, mulți totuși mor și zâmbetul unui frumos vis pe față.

Oare ce le spune lor acest ultim vis? Ce le promite el, de se mai lasă încă seduși, în ciuda tuturor dezamăgirilor de până atunci, de ce și cum pot uita ei aşa de repede toată zbaterea, ce adevăr AFLĂ EI tocmai atunci, în acel ultim moment? Ceva la care au visat și sperat întreaga viață și la care nu au ajuns niciodată? Vreo realitate pe care nicicând nu au conștientizat-o, sau își văd toate visele împlinite dintr-o dată și viitorul pentru care luptau împlinit, în sfârșit. Sau poate văd zădărcia muncii și luptei lor pământene și se bucură precum condamnatul de ispășirea pedepsei! Probabil au atunci revelația marelui adevăr că și ei au trăit cu adevărat și au dulcea satisfacție a împlinirii unui destin frumos. Poate descoperă atunci brusc divina egalitate ce există între toți oamenii, care în timpul vieții a fost estompată de nenumăratele valori artificial create de oameni. Sau văd că tot ce au lăsat în urmă nu mai are nici o valoare, sau tentație; văd în urmă palate distruse de cutremure, averi pe care se bat hoții să le fure, văd ambiții și orgolii nemăsurate și neînțelese ce duc la moarte, văd doar scene copilărești jucate de oameni mari fără minte, luptând pentru niște idealuri frumoase ce se pierd și se transformă în ruine. Văd bogăția ce incubă frica, nu numai de a sărăci, ci de pierdere a idealului vieții; dacă sunt bogăți ce-și mai pot dori, poate bogății mai mari, însă cum ei au totul, acum când îl au le este frica de moartea prin care pierd totul, adică viața. De aceea după ce visele se împlinesc mulți sunt deruatați și trăiesc o viață goală.

Visul credincioșilor, a împliniri prin moarte, susținută de religie, poate are un substrat ce știință încă nu-l poate bănuia, demonstra și susține, deși toți marii credincioși nu caută moartea cu orice preț, pentru a fi fericiți după.

Toată viața omul visează, dar mulți dintre cei care își împlinesc visele poate nu mor aşa fericiți, precum mulți dintre cei săraci, deoarece odată dorința împlinită sufletul rămâne gol și dezamăgit că nu mai are alt motiv pentru care să lupte.

Mulți oameni își doresc și cauță toată viața, fel și fel de comori, uitând mereu să aprecieze cum se cuvine sau neștiind niciodată că viața lor este cea mai mare comoară.

Nu-ți fixa vârfuri intangibile, fi modest căci ce destin poate fi mai frumos decât să ai cele trebuincioase unui trai decent și în respect de sine și de semeni, încurajat cu dragoste de cei apropiati.

Visul ne însoțește pașii de mici, până în ultima clipă a vieții. Visăm în permanentă: stând, mergând, mânând, iubind, urând. Toți, de la mic la mare, trăim în această lume încunjurăți de o altă lume a viselor, toate cărțile, sau filmele nu sunt decât încercări palide de a prinde și creionă această lume invizibilă ce ne încjoară, acest tărâm al tuturor posibilităților și nebunilor.

Sunt mulți oamenii care, prin felul lor de a fi, nu visează decât răutăți și nefiind capabili de altceva, le îndeplinesc pe acestea, și fac diferite nelegiuiri, lătrând degeaba aşa cum câinii latră la roțile mașinilor în mers, sperând să le opreasă.

Ei nu vor nici să înțeleagă și nici să admită că pe calea ce merg, au luat-o pe un drum greșit, și geloși pe visele frumoase ale altora, fac ce nu le este permis să facă distrug, strică, sau ucid.

Cel mai ușor este să fi ca ei, sceptic, cinic, defăimător și demolator al visurilor și visătorilor, care sunt vulnerabili, datorită sensibilității lor, ei punând tot sufletul în împlinirea viselor, și dacă sunt luați în batjocură, frumoasele lor vise care au înflorit pot să se ofilească, și odată cu ele însăși omul. Dar parfumul emanat de florile ce cresc din visurile noastre, ale visătorilor, este cel care ne îmbată și înalță pe culmile desăvârșitei spiritualității, unde demolatori de vise nu ajung. De aceea ei sunt geloși pe toți acești binecuvântați zâmisitori ce pot visa în toate condițiile descrise mai sus. Lumea visătorilor este imensă, în ea trăiesc fericiți doar cei înzestrăți cu acest har, dar și ceilalți care sunt prezenti, căci visătorii cinstesc și onorează această lume cu prezența viselor lor, iar viața noastră a tuturor, devine ca a lor, pentru că o înfrumusețează.

TEODOR DOBRE.

P.S.

Luna aceasta, în iulie, la împlinirea unui an de visări transpusă în aceste foi ce transmit tuturor visele noastre, încărcate de speranțe, nostalgie și stări de admiratie, le transmit tuturor visătorilor, anotimp sau cunoșcuți, vise plăcute cu împlinirea lor, și multe alte realizări educătoare de bucurii.